

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/93/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1520202592
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1520202592.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: Ľ. J., nar. X.X.XXXX, bytom L. XX, D., zast. Advokátska kancelária DAVALA & Co. s.r.o., Poštová 3, Bratislava, IČO: 53 174 470, proti žalovanému: S. J., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XX, D., zast. S. O. D., bytom N. C. C. XXX/X, D., o zaplatenie 2 700 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 30. júna 2021 č.k. 10C 15/2020-163 v spojení s opravným uznesením zo dňa 22. marca 2022 č.k. 10C 15/2020-215 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zo dňa 22. marca 2022 č.k. 10C 15/2020-215 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením zo dňa 22. marca 2022 č.k. 10C 15/2020-215 súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, s tým, že o týchto rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobcom, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 2 700 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 1.2.2020 titulom bezdôvodného užívania jeho spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti - bytu č. X nachádzajúceho sa na X. nadzemnom podlaží bytového domu v D., na D. B.. Č.. X, súpisné číslo XX na pozemku registra P. J. XXXX, ktorého je podielovým spoluvlastníkom v podiele 1/6 za obdobie 3 roky späťne od 1.2.2020 a tiež, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 75 Eur za každý kalendárny mesiac od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po doručení tohto rozsudku, vždy ku 15. dňu nasledujúceho mesiaca za predchádzajúci kalendárny mesiac, s tým, že žalovaný, ako spoluvlastník predmetnej nehnuteľnosti vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 5/6-tín, bezodplatne užíva jeho spoluvlastnícky podiel vo výške 1/6-tiny bez predchádzajúcej dohody, a teda užíva byt nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu a za toto užívanie mu neplatí žiadnu finančnú náhradu. Uviedol, že v byte býva aj ich matka O. J., ktorá svoj spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti vo výške 5/6-tín predala žalovanému dňa 11.11.2016, o čom sa dozvedel až v máji 2019 od tretej osoby. Preto v súlade s ust. § 451 Občianskeho zákonníka (ďalej OZ) žiadal o zaplatenie bezdôvodného obohatenia, a to v sume 2 700 Eur, čo je 1/6-tina zo sumy 450 Eur za 3 roky späťne, ktorá suma zodpovedá komerčnému nájmu bytu v danej lokalite (75 Eur x 36 mesiacov). Nakoľko podiel vyjadruje ideálnu mieru, je podľa žalobcu úplne irelevantné, či žalovaný užíva fyzicky len časť bytu, resp. či je alebo nie je pre žalobcu vyčlenená akákoľvek časť bytu na užívanie. Uviedol, že so žalovaným a ani s O. J. neudržiava od marca 2019 rodinné styky, nenavštevujú sa, neprejavujú o seba navzájom žiaden skutočný záujem, preto je akékoľvek prípadné tvrdenie o možnosti žalobcu navštíviť

byt alebo ho dokonca užívať irelevantné a nerealizovateľné. Z tohto dôvodu žiadal žalovaného zaviazat' platiť mu náhradu aj do budúcnosti mesačne v sume 75 Eur za užívanie jeho spoluvlastníckeho podielu.

3. V priebehu konania podaním, doručeným súdu dňa 24.6.2021, žalobca cestou svojho právneho zástupcu požiadal o pripustenie zmeny petitu žaloby a žiadal žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť mu sumu 2700 Eur a úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 2700 Eur od 29.5.2020 až do zaplataenia, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, ako aj uložiť žalovanému povinnosť platiť žalobcovi sumu 75 Eur mesačne (vždy do 15. dňa príslušného mesiaca) počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku až do zániku podielového spoluvlastníctva a priznať mu nárok na úhradu trov konania vo výške 100%, ktorú zmenu petitu žaloby súd prvej inštancie uznesením zo dňa 30.6.2021 na pojednávaní pripustil podľa § 142 ods. 1 CSP.

Žalobca na preukázanie svojich tvrdení, uvedených v žalobe, predložil súdu listinné dôkazy procesného útoku: Zmluvou o prevode vlastníckeho práva zo dňa 11.11.2016 a jej dodatok zo dňa 19.12.2016, potvrdenie realitnej kancelárie Direct Real spol. s r.o. zo dňa 21.1.2020, realitnej kancelárie ARTEREAL zo dňa 13.10.2020, ponuky inzercií, výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 30.1.2020, odpoveď právnej zástupkyne žalovaného na túto výzvu zo dňa 10.2.2020, Rozhodnutie o povolení vkladu zo dňa 20.12.2016, Výpis z Listu vlastníctva č. XXXX, Osvedčenie o dedičstve po poručiteľovi S. J. č. D 335/2002 zo dňa 9.12.2002, správy o zdravotnom stave dieťaťa, SMS komunikáciu žalovaného so I. H., kópie fotografií z roku 2018. Navrhol vypočuť svedkyňu I. H., bývalú priateľku žalovaného a svoju manželku.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na to, že on ani ich matka O.D. J. nikdy nebránili žalobcovi, aby ako spoluvlastník byt užíval. Žalobca minimálne od roku 2002, t.j. odkedy nadobudol podiel 1/6-tinu spoluvlastníckeho podielu, neplatil dane z nehnuteľností a ani žiadnym spôsobom sa nepodieľal na nákladoch spojených s bytom, pričom čiastka nákladov súvisiacich s údržbou nehnuteľnosti za žalované obdobie prevyšuje žalovanú čiastku. Vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že z Osvedčenia o dedičstve D 35/02-20, Dnot 91/02 zo dňa 9.12.2002, je nesporné, že sa vzdal svojho zákonného dedičského podielu bezodplatne v prospech ich matky O. J., ktorá tak v dedičskom konaní po ich otcovi S. J. získala dedičský podiel na nehnuteľnosti vo výške 5/6-tín a žalobca 1/6-tinu. Podľa žalovaného, žalobca viac ako 20 rokov sa o ich rodičov nezaujímal a neprejavil ani záujem byt užívať a jeho jediným cieľom je získať finančné prostriedky. Uviedol, že od roku 2003 žije so svojou partnerkou, u ktorej prevažne býva. Do bytu chodí za účelom jeho údržby a pomoci ich matke pri upratovaní, pomoci s nákupmi a pri zabezpečení jej návštev u lekárov, nakoľko má vážne onkologické ochorenie. Žalovaný taktiež namietal požadovanú výšku nájmu, a teda výšku komerčného nájomného v sume 450 Eur, z ktorej odvodzuje žalobca svoje nároky. Poukázal na to, že byt sa nachádza v starej bytovke, v byte sa kúri gamatkami, na stenách sú plesne a s ohľadom na vek a stav bytu je reálna suma trhového nájomného v sume 250 Eur, čo podložil potvrdením Národnej asociácie realitných kancelárií. Poprel, že ich matka žalobcu de facto vtedy dala tým, že svoj väčšinový podiel previedla na jedno zo svojich detí, teda na žalovaného. Takéto tvrdenie považoval za rozporné s dobrými mravmi, ako aj v rozpore so zákonom, nakoľko z ust. § 123 OZ vyplýva, že vlastník je oprávnený v medziach zákona predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Teda ich matka, pani O. J. počas svojho života mohla naložiť so svojim spoluvlastníctvom podľa svojho uváženia. Namietal premičanie uplatňovaného nároku za rok 2019 a za mesiace 1, 2, 3, 4 do 29.5.2020, tvrdiac, že žalobca od roku 2002, kedy sa stal podielovým spoluvlastníkom bytu, vedel, že byt v tom čase užíva žalovaný a jeho matka a od 27.12.2002 mu začala plynúť subjektívna i objektívna premičacia lehota. Uviedol, že žalobca sa nepodieľal nikdy na údržbe bytu, pričom on investoval do údržby bytu 588,70 Eur.

Na preukázanie svojich tvrdení uvedených v žalobe predložil súdu listinné dôkazy procesnej obrany: lekárske správy o zdravotnom stave O. J., potvrdenie Národnej asociácie realitných kancelárií zo dňa 17.2.2021, rozhodnutie o dani z nehnuteľnosti za rok 2020, prefotené fotografie bytového domu D. B.. XX a predmetného bytu.

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že strany v sporovom konaní majú povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania. Strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za

výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Každá strana konania teda nesie dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach. Žalobca musí hodnoverne preukázať tvrdenia uvedené v žalobe, inak mu nie je možné uplatnený nárok priznať (aj keď je druhý účastník v konaní nečinný). Taktiež žalovaný nesie dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach uvedených v rámci obrany proti žalobe.

6. Po právnej stránke vychádzal z ustanovení § 488, § 489, 451, § 456 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a vyvodil, že žalobcom uplatňovaný nárok je právom vyplývajúcim z právneho vzťahu spoluvlastníctva, a to z ust. § 137 ods. 1 OZ, v spojení s § 123 OZ. Záväzok z bezdôvodného obohatenia vzniká iba v prípade, že medzi účastníkmi neexistuje iný právny vzťah, v rámci ktorého zvláštna právna norma ukladá povinnosť, ktorá smeruje k rovnakému cieľu. Právo podielového spoluvlastníka podieľať sa na úžitku zo spoločnej veci v rozsahu svojho podielu, resp. právo na peňažnú náhradu za časť (hodnotu) tohto úžitku v rozsahu zodpovedajúcejmu jeho podielu v prípade, ak tento úžitok nemožno rozdeliť, čo je aj v danom prípade, t.j. v prípade užívania spoločného bytu druhým spoluvlastníkom, vylučuje možnosť posudzovania tohto práva ako práva zo záväzku bezdôvodného obohatenia. Na základe uvedených skutočností, nie je možné vysloviť záver, že ak by preukázateľne žalovaný vec užíval v spornom období, užíval by ho bez právneho dôvodu (ako tvrdil žalobca v žalobe), pretože týmto dôvodom bolo jeho spoluvlastnícke právo. Vzťahy medzi spoluvlastníkmi, pokiaľ nepríde medzi nimi k dohode, sú upravené zákonom a vec nie je možné posúdiť podľa žiadnej skutkovej podstaty zakladajúcej bezdôvodné obohatenie, ale jedná sa o nárok vyplývajúci z ustanovenia § 137 ods. 1 v spojení s § 123 OZ. Právo na finančnú náhradu za to, že iný podielový spoluvlastník užíva spoločnú vec nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu, ktoré je niekedy označované aj ako právo na relatívnu náhradu, je upravené v § 137 ods. 1 OZ. Základným predpokladom pre vznik práva na relatívnu náhradu je užívanie spoločnej veci iným podielovým spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. Naproti tomu právo na relatívnu náhradu nevzniká za situácie, keď iný podielový spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, nakoľko za takej situácie nič nebráni podielovému spoluvlastníkovi, ktorý vec neužíva, aby využil svoje oprávnenie užívať spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti spoločnej veci. Z Osvedčenia o dedičstve D 35/02-20, Dnot 91/02 zo dňa 9.12.2002 zistil, že žalovaný sa v dedičskom konaní po svojom otcovi S. J., zomrelom dňa XX.X.XXXX, vzdal svojho zákonného dedičského podielu bezodplatne, v prospech ich matky O. J., ktorá tak v tomto dedičskom konaní získala dedičský podiel na nehnuteľnosti vo výške 5/6-tín a žalobca 1/6-tinu. Predmetný byt patril do bezpodielového spoluvlastníctva rodičov sporových strán. Z výpovede žalovaného zistil, že O. J. v byte býva doteraz a žalovaný do bytu chodí sporadicky, býva u svojej priateľky alebo v rekreačnej chatke v D. - N.. Žalobca túto skutočnosť popieral tvrdením, že pri jeho návšteve bytu v roku 2018 mal možnosť vidieť, že byt užíva i žalovaný. Žalobca v žalobe uviedol, že o tom, že ich matka predala svoj spoluvlastnícky podiel žalovanému, sa dozvedel od svedkyne H., ktorá bola v minulosti priateľkou žalovaného. Zo Zmluvy zo dňa 11.11.2016, nazvanej ako Zmluva o prevode vlastníctva bytu, mal za preukázané, že žalovaný sa na základe tejto zmluvy stal spoluvlastníkom podielu na nehnuteľnosti špecifikovanej v bode 1. odôvodnenia rozsudku. Vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 20.12.2016, čo súd prvej inštancie zistil z rozhodnutia Okresného úradu, katastrálny odbor, zo dňa 20.12.2016. Z čestného prehlásenia O. J. zistil, že žalovaný daroval svojim rodičom na odkúpenie bytu do vlastníctva sumu 30 000 Sk a z tohto dôvodu odpredala svoj spoluvlastnícky podiel vo výške 5/6-tín žalovanému za sumu 1100 Eur. Predmetné vyhlásenie žalovaný predložil na oboznámenie na pojednávaní. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že tento v spornom byte nebýva, ani o bývanie v ňom nemal a nemá záujem, nakoľko má svoju rodinu a svoje bývanie, pričom s poukazom na neexistenciu vzájomných rodinných vzťahov, by takéto bývanie v byte nebolo reálne.

7. S poukazom na znenia ustanovení § 136 ods. 1, § 123, § 137 ods. 1 OZ súd prvej inštancie skonštatoval, že predpokladom úspešnosti uvedeného nároku je preukázanie skutočností, že žalobca neužíva predmetnú nehnuteľnosť v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu a zároveň, že uvedené neužívanie je práve dôsledkom toho, že vec v spoluvlastníctve je užívaná druhým spoluvlastníkom (žalovaným), a to nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by

medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou. Pri posudzovaní rozsahu užívania spoločnej veci však nemusí byť rozhodujúca len veľkosť užívanej časti veci (výmera časti pozemku), ale rozhodujúca môže byť úžitková (hospodárska) hodnota užívanej časti veci, ak je táto hodnota, vzhľadom na konkrétne okolnosti, u jednotlivých častí veci, rozdielna (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo 184/2010 zo dňa 27.10.2010).

8. Uviedol, že nevykonal žalobcom navrhovaný dôkaz, a to vypočutie jeho manželky I. H. ako svedkyne, ako nehospodárny. Mal za to, že ani jedna zo svedkýň nebýva v bezprostrednej blízkosti bytu na B.. D. Č.. X D. S., takže svojou výpoveďou by nepreukázali užívanie bytu žalovaným nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu. Žiadna zo sporových strán nenavrhol výsluch O. J., ktorá v byte dlhodobo býva, aby sa k spornej skutočnosti užívania bytu aj žalovaným vyjadrila.

9. V danej veci posúdil skutkové okolnosti prípadu, nadobudnutie spoluvlastníctva žalovaného i žalobcu k bytu, kto sa stará o jeho údržbu, kto ho užíva ako i prečo byť v časti spoluvlastníckeho podielu žalobca neužíva. Dospel k záveru, že uvedené skutočnosti (užívanie bytu žalovaným nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu) sa žalobcovi nepodarilo preukázať. V konaní mal za nesporné, že žalobca predmet spoluvlastníctva špecifikovaný v žalobe reálne neužíva, nikdy o to nemal záujem, rovnako mal za nespornú skutočnosť, že byť je užívaný iba matkou žalobcu, ktorá v uvedenom byte dlhodobo býva. Ako vyplývalo z výpovedí žalobcu a žalovaného, žalovaný žiadnym spôsobom nebránil žalobcovi v užívaní bytu v spoluvlastníctve strán sporu, v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu. V konaní sám žalobca uviedol, že nikdy neprejavil záujem o využívanie predmetného bytu, od 18-tich rokov veku odišiel z bytu, ktorý je predmetom spoluvlastníctva a osamostatnil sa. Užívacieho práva k bytu sa nikdy nedomáhal, pričom ako sám uviedol, má záujem len o finančnú náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu.

10. Súd prvej inštancie vyslovil, že uvedený nárok prináleží žalobcovi len v takom prípade, že by užívanie nebolo možné, a to v dôsledku toho, že iný spoluvlastník užíva predmet spoluvlastníctva nad svoj spoluvlastnícky podiel. Toto však v konaní preukázané nebolo. Bol toho názoru, že žalovaný byť neužíva nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, aj keď do bytu chodí sporadicky, za účelom pomoci ich chorej matke, ktorá v byte býva, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že spoluvlastnícky podiel nie je možné vyčleniť reálne, keďže ide o podiel ideálny. Ak teda nebolo preukázané užívanie predmetu spoluvlastníctva žalovaným nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu, logicky toto nemôže byť dôvodom neužívania spoločnej veci druhým spoluvlastníkom - žalobcom v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu. Z uvedeného potom vyplýva aj skutočnosť, že žalobcovi nič nebráni v tom, aby svoje užívacie právo k spoločnej nehnuteľnosti v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu využíval. Na základe vykonaného dokazovania je zrejmé, že v preskúmanom prípade nastal faktický stav, že žalobca byť neužíva, pričom byť je užívaný matkou žalobcu a žalovaného. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žalobcovi sa v konaní nepodarilo preukázať dôvodnosť podaného nároku uplatneného žalobou, preto žalobný návrh zamietol. Poukázal na to, že žalobca neprejavil skutočný záujem nastahovať sa do bytu a bývať v ňom tak, aby užíval svoj spoluvlastnícky podiel 1/6-tinu. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že by žalovaný užíval byť nad rozsah svojho väčšinového spoluvlastníckeho podielu 5/6-tín. Zdôraznil, že žalobca bez toho, aby mal reálny záujem o užívanie bytu v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, mal skutočný záujem len na finančnej náhrade za neužívanie spoločnej veci v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu, čo však nemá oporu v už zmienenom § 137 ods. 1 OZ. Žalobca sám uviedol, že potrebuje finančné prostriedky pre potreby svojej rodiny, v dôsledku nepriaznivého zdravotného stavu svojho syna. Nakoľko súd nepriznal žalobcovi uplatnený nárok, v ďalšom sa nezaoberal výškou uvedeného nároku rozporovanou žalovaným, čo do výšky trhového nájomného, z ktorého žalobca odvodzoval uplatňovanú náhradu za neužívanie spoluvlastníckeho podielu, nakoľko by to bolo nadbytočné a nehospodárne a rovnako sa nezaoberal ani námietkou premlčania. Otázkou investícií, ktoré chcel žalovaný v sume 98,11 Eur od žalobcu ako bezdôvodné obohatenie, súd prvej inštancie posúdil ako obranu proti žalovanému nároku.

Uviedol tiež, že k dohode ohľadom užívania sporných nehnuteľností v spornom období medzi stranami sporu ako podielovými spoluvlastníkmi neprišlo. Žalobca mohol z takto nastoleného vzťahu vyvodzovať svoje nároky, a to najmä domáhať sa úpravy užívania spoločnej veci, resp. požiadať súd o zrušenie a

vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, pričom ani jeden z týchto nárokov nevyužil. Je preto otázne, či podaním tejto žaloby nekonal žalobca aj v rozpore aj s ustanovením § 3 OZ, v zmysle ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Vyslovil, že aj keď sa žalobca ako menšinový podielový spoluvlastník bytu domáha peňažnej náhrady za užívanie jeho podielu na spoločnej veci nad rámec spoluvlastníckeho podielu, je nárok čo do výšky požadovanej náhrady v rozpore s dobrými mravmi (I.ÚS 2022/08). Žalovaný prispel rodičom finančnými prostriedkami na odkúpenie bytu do ich vlastníctva, byt prenechal ich matke, aby v ňom bývala, zabezpečuje jeho údržbu, zaplatil daň za nehnuteľnosť v roku 2018, 2019, 2020. Uviedol, že pokiaľ by pristúpil na požadovanú sumu vychádzajúcu z trhového nájomného za obdobný byt v jednej šestine, treba prihliadnúť na podstatnú skutočnosť, že byt nebol a nie je neobývaný a voľný, bol a je užívaný chorou matkou sporových strán a asi ťažko by takýto byt žalobca prenajal za sumu 450 Eur mesačne a získal tak finančnú náhradu za svoj podiel mesačne v sume 75 Eur. Žalobu zamietol v celom rozsahu, teda i v nároku, ktorým žalobca žiadal uložiť žalovanému povinnosť platiť žalobcovi sumu 75 Eur mesačne (vždy do 15. dňa príslušného mesiaca) počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku až do zániku podielového spoluvlastníctva. Skonštatoval, že neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Pre priznanie tohto nároku do budúcnosti teda nie je daný žiaden zákonný dôvod, keďže náhradu možno priznať len za užívanie spoluvlastníckeho podielu. Nad rámec tiež uviedol, že v tomto prípade žalobca nemá reálny záujem na užívaní spoločnej nehnuteľnosti, ide v jeho prípade o uplatňovanie len zodpovednostných nárokov a pre rozumné usporiadanie ich vzájomných vzťahov medzi stranami je podľa neho na mieste zaoberať sa otázkou zrušenia a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 251 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100% s odôvodnením, že v konaní bol úspešný v plnom rozsahu a s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 1, 2 CSP.

12. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 2700 Eur, vrátane zákonných úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z uvedenej sumy odo dňa 30.5.2020 do zaplatenia, a to všetko do 10 kalendárnych dní od právoplatnosti tohto rozsudku, ako aj sumu 75 Eur za každý kalendárny mesiac počnúc prvým kalendárnym dňom mesiaca po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku k 15. dňu kalendárneho mesiaca za predchádzajúci kalendárny mesiac. Dôvodil tým, že žalovaný v priebehu existencie spoluvlastníctva prenechal do bezodplatného užívania byt tretej osobe - matke O. J., ktorá predmetný byt užíva. Žalovaný takto postupoval bez akejkoľvek súčinnosti so žalobcom a bez jeho akéhokoľvek súhlasu. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zmysle ust. § 365 CSP, a to pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), nesprávne zistený skutkový stav (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), nedostatočne odôvodnené a arbitrárne rozhodnutie v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP). K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci uviedol, že súd prvej inštancie napádané rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca nepreukázal opodstatnenosť svojho nároku a rovnako tým, že daný nárok nie je možné posudzovať podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení, ale ako nárok vyplývajúci z ustanovenia 137 OZ. S týmito tvrdeniami sa nestotožňuje. V danom prípade totiž odôvodňoval svoj nárok tým, že žalovaný dal svojvoľne do užívania celý byt tretej osobe (bez súhlasu žalobcu), čím došlo a dochádza k bezdôvodnému obohateniu. Toto bezdôvodné obohatenie je možné vnímať v dvoch rovinách. V prvej rovine sa jedná o ušlý zisk na nájmomnom, ktorý by žalobcovi prináležal pokiaľ by sa byt dal do tzv. komerčného prenájmu. Takéto využitie nehnuteľnosti by bolo v jednoznačnej zhode s účelom, ktorý uprednostňuje žalobca, vzhľadom k tomu, že sám nie je vo veľmi dobrej finančnej kondícii a má viaceré nemalé finančné náklady aj kvôli zdravotnému stavu svojho syna, ktorého liečba si vyžaduje značné finančné náklady. Z tohto dôvodu by žalobca preferoval finančné využitie bytu pred jeho bezplatným prenechaním do užívania tretej osobe. Mal za to, že v konaní pred súdom prvej inštancie preukázal, že byt je možné prenajať za minimálne 450 Eur mesačne a z tejto ceny vychádzal pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia, ako aj výšky následných, pravidelných mesačných platieb. Žalobca preto nesúhlasil s tým, aby sa byt prenechal na bezodplatné užívanie tretej osobe, ale za pragmatické považoval jeho finančné využitie daním do prenájmu, za riadnu odplatu. V druhej rovine je možné bezdôvodné obohatenie vnímať ako bezodplatné užívanie bytu treťou osobou, ktoré vzniklo na základe

neplatného obligačného vzťahu. V zmysle ustanovenia § 139 ods. 1 OZ totiž platí, že z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne. Uviedol, že podľa odbornej literatúry platí, že pre správny výklad § 139 OZ je dôležité odlišovať pojem „právne úkony týkajúce sa spoločnej veci“, ktorý je použitý v odseku 1, od pojmu „hospodárenie so spoločnou vecou“, ktorý je uvedený v odseku 2 (a vzťahuje sa aj na odsek 3). Pojem „právne úkony týkajúce sa spoločnej veci“ je nutné vykladať širšie, keďže zahŕňa všetky právne úkony týkajúce sa spoločnej veci, bez ohľadu na to, či ide o právne úkony pravidelné či zriedkavé, málo významné alebo majúce zásadný význam z hľadiska právneho postavenia spoluvlastníkov. Pod spoločnou vecou treba rozumieť celú vec, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve, nemožno ňou chápať len určitú reálnu časť veci alebo niektorý zo spoluvlastníckych podielov. Preto ak žalovaný postupoval tak, že celú nehnuteľnosť na základe svojho rozhodnutia bez súčinnosti žalobcu prenechal do bezplatného užívania tretej osobe, je tento úkon nutné podľa neho považovať za absolútne neplatný, vzhľadom k absencii súhlasu žalobcu ako druhého spoluvlastníka. Podľa názoru žalobcu, v intenciách záverov odbornej literatúry, totiž platí, že prenechanie celého bytu do užívania je potrebné považovať za právny úkon týkajúci sa celej veci a na takýto právny úkon je potrebný súhlas všetkých spoluvlastníkov. Pokiaľ takýto súhlas dosiahnutý nebol, je daný úkon nutné považovať za absolútne neplatný. Mal za to, že tento jeho názor potvrdzuje aj rozhodovacia prax súdov, v ktorej sa uvádza, že smlouva, jíž jeden ze spoluvlastníku umožnil tretej osobe užívať predmet spoluvlastníctví, by mohla byť shledána neplatnou v prípade, že by bola uzavretá bez souhlasu druhého spoluvlastníka. Opomenutý spoluvlastník (ten, ktorý nedal k užívání společné věci souhlas) pak není legitimován požadovat po této třetí osobě vydání bezdůvodného obohacení, které jí užíváním předmětu spoluvlastníctví podle neplatné smlouvy vzniklo; je povolán požadovat vydání bezdůvodného obohacení pouze po druhém spoluvlastníku, a to v rozsahu, v němž svůj spoluvlastnícký podíl nadužíval. V zmysle ustanovenia § 39 OZ platí, že neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Z ustanovenia § 139 ods. 1 OZ nevyplýva, že by sa jednalo o normu dispozitívnu a preto jej porušenie by malo ex lege znamenať absolútnu neplatnosť právneho úkonu. O rozpore so zákonom možno hovoriť v prípade rozporu s kogentnou normou, resp. porušenia povinnosti ustanovenej kogentnou normou. Kogentnosť právnej úpravy znamená obmedzenie princípu autonómie vôle a pre toto obmedzenie musí existovať racionálny dôvod, najmä ochrana verejného poriadku, ochrana tretích osôb, ochrana slabšej strany a ochrana právnej istoty. Súd prvej inštancie teda podľa žalobcu zle právne posúdil nárok, ktorý si v tomto konaní uplatňoval. Nepožadoval totiž úhradu žalovanej sumy od žalovaného len z dôvodu, že by užíval spoluvlastnícky podiel nad jeho rozsah, ale primárne titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo uzatvorením obligačného záväzku na bezodplatné užívanie celého bytu medzi žalovaným a treťou osobou bez súhlasu žalobcu. V žalobe žalobca explicitne uviedol, že žalovaný byt užíva ako jeho spoluvlastník, pričom ho bez dohody s druhým spoluvlastníkom užíva nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu nadobudnutého v zmysle kúpnej zmluvy. Zároveň podľa dostupných informácií užíva nehnuteľnosť aj matka žalovaného, pani O. J.. Ak súd prvej inštancie ustálil skutkový stav tak, že byt užíva matka (čo je v napádanom rozsudku viackrát súdom explicitne uvedené), tak mal podľa tohto skutkového stavu posudzovať aj právny stav, t.j. nejde o právny nárok vyplývajúci primárne z ich spoluvlastníctva, ktorý by sa mal riadiť § 137 OZ, no ide o bezdôvodné obohatenie z dôvodu prenechania užívania bytu tretej osobe. V konaní pred súdom prvej inštancie pritom nebolo sporné, že byt užíva tretia osoba. Sporné bolo, či ho užíva aj žalovaný, no ak súd túto skutočnosť vylúčil, explicitne potvrdil, že byt užíva tretia osoba. Súd v bode 24 napádaného rozhodnutia uviedol, že je nesporná skutočnosť, že byt je užívaný iba matkou žalobcu, ktorá v ňom dlhodobo býva. Uvedené je ďalej potvrdené aj v bode 26 a v bode 31 napádaného rozhodnutia. Súdu bolo zrejmé, že žalovaný prenechal celý byt do užívania matke, no napriek tomu tento skutkový stav nevyložil tak, že vzhľadom k tomu, že prenechanie bytu do bezplatného užívania je právny úkon, ktorý vyžaduje súhlas všetkých spoluvlastníkov a tento súhlas nebol dosiahnutý, jedná sa preto o bezdôvodné obohatenie, a nie o nárok vyplývajúci z ustanovenia § 137 OZ. Uvedené právne závery potvrdzuje aj ďalšia rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít ale aj odborné názory právnej verejnosti, ktorá uvádza, že v judikatúre však možno nájsť prípady, kedy sa súdy odklonili od zásady vyjadrenej v § 139 ods. 1 v prípade, že vec užíva len jeden zo spoluvlastníkov, ktorý prenechal užívanie spoločnej veci tretej osobe (typicky na základe nájomnej zmluvy). Podľa judikatúry spoluvlastník, ktorý takúto dohodu neuzavrel a nedal súhlas na užívanie spoločnej veci, nie je oprávnený (legitimovaný) požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia priamo od tejto tretej osoby (čo by bolo prejavom spoluvlastníckej solidarity, vyjadrenej v § 139 ods. 1), ale je oprávnený požadovať náhradu iba od konajúceho spoluvlastníka, a to v rozsahu, v akom svoj spoluvlastnícky podiel „nadužíval“. Rozhodovacia prax súdov k uvedenému uvádza, že uzavrel-li jeden ze spoluvlastníků bez souhlasu druhého spoluvlastníka smlouvu, jíž umožnil třetí osobě užívat předmět spoluvlastníctví, není „opomenutý“ spoluvlastník (ten, který nedal k užívání

spoločné veci souhlas) legitimován požadovat po této třetí osobě vydání bezdůvodného obohacení, které jí užíváním předmětu spoluvlastnictví podle neplatné smlouvy vzniklo; je povolán požadovat vydání bezdůvodného obohacení pouze po druhém spoluvlastníku, a to v rozsahu, v němž svůj spoluvlastnický podíl „nadužíval“. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a citované právne názory podľa žalobcu platí, že súd prvej inštancie vec z právneho hľadiska zle vyhodnotil a posúdil. V danom prípade sa nemalo jednať o nárok v zmysle ustanovenia § 137 OZ, ale o nárok vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 451 OZ. Podľa zásady iura novit curia pritom súd je viazaný iba skutkovými tvrdeniami strán konania, a nie aj ich právnou kvalifikáciou. Právna kvalifikácia nie je totiž obligatórnou náležitosťou žaloby a ak aj je, jej súčasťou nie je pre súd právne záväzná a súd si ju vždy vyhodnocuje samostatne. Pokiaľ by súd pritom žalobu vyhodnotil podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení, nemohol by dospieť k inému záveru, ako k opodstatnenosti žaloby, vzhľadom k tomu, že samotný prvoinštančný súd v napádanom rozhodnutí viackrát uviedol, že je nesporným faktom, že celý byt užíva výlučne tretia osoba a že jej užívanie umožnil výlučne žalovaný bez súčinnosti žalobcu. Súd prvej inštancie najprv urobil právne posúdenie (identifikoval právnu normu, podľa ktorej by sa mal nárok - podľa názoru súdu - posudzovať) a až následne zistil skutkový stav, ktorý následne aplikoval na súdom prvotne identifikovanú právnu normu. Týmto postupom súd prišiel k záveru, že ním prvotne identifikovaná norma neumožňuje priznať nárok, nakoľko nebolo osvedčené, čo je na aplikáciu danej normy nevyhnutné osvedčiť (užívanie bytu priamo väčšinovým spoluvlastníkom). Ide o zásadnú svojvoľu súdu, ktorý si najprv ustálil právnu stránku veci a následne zisťoval skutkový stav, ktorý sa na identifikovanú právnu normu „nehodil“, a preto nárok zamietol. Takýto postup je podľa neho v rozpore so základnou povinnosťou súdu rozhodovať veci na základe zisteného skutkového stavu veci. Ak by v tomto prípade súd najprv zistil skutkový stav a následne dôsledne právne analyzoval možnosť aplikácie ustanovení o bezdôvodnom obohatení, v zmysle citovanej judikatúry by musel dôjsť k záveru o „nadužívaní“ bytu väčšinovým spoluvlastníkom vo forme prenechania bytu do užívania tretej osoby výlučne na základe rozhodnutia tohto väčšinového spoluvlastníka. Pochybenie súdu prvej inštancie vnímal žalobca v tom, že súd v napádanom rozsudku najskôr uviedol právne posúdenie (že sa jedná o nárok v zmysle ustanovenia § 137 OZ) a až následne pristúpil k vyhodnoteniu skutkových otázok, z ktorých ale jednoznačne vyplynulo (tak ako to už bolo vyššie uvedené), že v byte žije výlučne tretia osoba. Pokiaľ by však súd postupoval správne, t.j. najskôr by ustálil skutkový stav (teda fakt, že v byte žije výlučne tretia osoba) a až následne by pristúpil k právnemu posúdeniu, nemohol by daný skutkový stav podradiť pod ustanovenia § 137 OZ, ale vzhľadom k citovanej judikatúre a odborným názorom by musel konštatovať, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie. Nesprávne zistený stav napádal žalobca v dvoch skutkových otázkach, ktoré boli pre súd prvej inštancie zásadné pre zamietnutie nároku, no ktoré pritom súd nijako neposudzoval, čo vyplýva z vykonaného dokazovania, z explicitného priznania súdu, ako aj z odôvodnenia napádaného rozsudku. Konkrétne ide o ničím nepreukázané tvrdenie o zdravotnom stave tretej osoby užívajúcej byt na základe rozhodnutia žalovaného, o rozpore návrhu s dobrými mravmi, resp. o rozpore výšky nárokovanej sumy s dobrými mravmi. Nevie o tom, že by osoba žijúca v byte a užívajúca byt trpela chorobou. Práve naopak, podľa vedomosti žalobcu je jej zdravotný stav dobrý, primeraný jej veku a spôsobu života. Žalovaný tvrdil počas konania chorobu matky a jej zlý zdravotný stav. Žalobca tvrdil počas konania opak. Išlo teda o spornú otázku, ktorá ak bola pre súd podstatná pre posúdenie (čo sa ukázalo v rozsudku v časti o dobrých mravoch, že je), mal súd vykonať riadne dokazovanie k tejto skutočnosti. V bode 7 napádaného rozhodnutia síce prvoinštančný súd uviedol, že žalovaný v konaní predložil lekársku správu o zdravotnom stave O. J., avšak už nijak ďalej nešpecifikoval, čo z tejto správy vyplýva, akou chorobou menovaná trpí a či je táto choroba natoľko zásadná, že má nejaký vplyv na otázku dobrých mravov. Žalobca tvrdí, že z dokumentu predloženého žalovaným nevyplýva žiadny akútny stav matky žalovaného, ale bežný pooperačný stav, ktorý aj lekárska správa hodnotí ako stav vyžadujúci si kontrolu po jednom roku. Teda nejde o žiadny stav, ktorý by si vyžadoval neustálu starostlivosť alebo iné osobitné potreby, ktoré by bol žalovaný akokoľvek povinný plniť. Už vôbec sa súd nezaoberal akýmkoľvek vysvetlením, aký vplyv má údajná a v konaní nepreukázaná choroba tretej osoby užívajúcej byt na nárok uplatnení žalobou. Žalovaný „nadužíva“ danú nehnuteľnosť v rozsahu nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu. To, že prenechá byt do užívania chorej osobe je právnym dôvodom na zamietnutie nároku menšinového spoluvlastníka na náhradu za bezdôvodné obohatenie? Tieto skutočnosti tvrdené súdom nemajú nielenže oporu v právnom stave, no nebolo k nim vykonané žiadne dokazovanie. V bode 27 napádaného rozhodnutia súd explicitne uviedol, že sa vzhľadom k nepriznaniu nároku žalobcovi nezaoberal výškou nájomného požadovaného žalobcom. Následne však v bode 31 napádaného rozhodnutia súd uvádza, že nárok žalobcu „čo do požadovanej výšky“ je v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené tvrdenia sú pritom v značnom rozpore. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že výškou nároku sa nezaoberal a tento neposudzoval, nemôže následne

konštatovať, že tento je v rozpore s dobrými mravmi. V tomto smere preto zanedbal prvoinštančný súd reálne zisťovanie skutkového stavu, napriek tomu však vyvodil uvedené zásadné právne závery, na základe ktorých nárok zamietol. V tejto časti preto napádané rozhodnutie pôsobí jednoznačne svojvoľne, kedy súd bez akéhokoľvek skutkového a právneho posúdenia výšky uplatnenej náhrady použila výšku náhrady ako dôvod rozporu s dobrými mravmi. Tvrdenia súdu prvej inštancie o tom, že konanie žalobcu by mohlo byť v rozpore s dobrými mravmi, preto nie je podložené žiadnymi vykonanými dôkazmi a naopak má základ v nesprávne vyhodnotenom skutkovom stave. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca aj za nedostatočne odôvodnené, resp. arbitrárne rozhodnutie vo vzťahu k predchádzajúcim dôvodom tohto odvolania. Súd prvej inštancie nedostatočne zdôvodnil na základe, ktorých skutočností a logických záverov dospel k názoru o neopodstatnenosti žalobcovho nároku, len stroho konštatoval, že sa v tomto prípade nejedná o bezdôvodné obohatenie ale o nárok vyplývajúci z § 137 OZ, avšak toto svoje tvrdenie nijako neodôvodnil, nepodložil ho žiadnou odbornou literatúrou, súdnymi rozhodnutiami ani pragmatickými argumentmi. Ako pritom vyplýva z vyššie citovanej judikatúry, prípad prenechania nehnuteľnosti do bezodplatného užívania tretej osobe z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka je jednoznačne právnym úkonom, ktorý ukracuje menšinového spoluvlastníka na zisku. Ide o najzásadnejšiu otázku rozsudku, ktorá je veľmi chabo vyargumentovaná. Existuje početná judikatúra a odborné názory (uvedené aj v tomto odvolaní), ktoré prezentujú opačný názor na predmetný výklad, ako mal súd prvej inštancie. Konajúci súd mal svoje opačné stanovisko dostatočne jasne a logicky odôvodniť. Rovnakým spôsobom postupoval súd prvej inštancie aj v časti konštatovania o rozpore žaloby s dobrými mravmi. Tvrdenia o zlom zdravotnom stave tretej osoby neboli podložené žiadnymi dôkazmi a žalobca počas celého konania tvrdil, že nie sú pravdivé. Tento rozpor sa však súdu nepodarilo žiadnym spôsobom vyriešiť, dokonca sa o jeho odstránenie ani len nepokúsil. Preto aj v tejto časti je napádané rozhodnutie arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Svojvoľné sa javí byť aj už zmienené tvrdenie súdu o tom, že nárok žalobcu neposudzoval čo do výšky vo vzťahu k následnému konštatovaniu o rozpore výšky požadovaného nájomného s dobrými mravmi. Podľa žalobcu totiž platí, že vždy pokiaľ sa súd snaží zamietnuť nárok žalobcu posúdiť ako v rozpore s dobrými mravmi, mal by súd dbať zvýšený ohľad na dostatočnú kvalitu odôvodnenia tohto postupu. Úplne opomenul jasne vysvetliť tak zásadnú a širokú aplikáciu inštitútu dobrých mravov, opomenul vziať do úvahy aj sociálnu situáciu žalobcu a dôvody, pre ktoré musí dbať o hospodárske využitie svojho majetku (choroba syna a nákladná liečba jeho diagnóz-všetko preukázané dokladmi predloženými žalobcom, ktorými sa súd prvej inštancie nijako nezaoberal). Tvrdenie o rozpore s dobrými mravmi je tak výlučne jednostranné a tendenčné. Arbitrárne sa podľa názoru žalobcu javí byť aj konštatovanie súdu o nemožnosti prenajať byt za sumu 450 Eur mesačne z dôvodu, že byt je obývaný treťou (chorou) osobou. Pri tomto tvrdení absentujú základy elementárnej logiky. Žalobca výšku svojho nároku preukázal potvrdením od realitnej kancelárie, ktoré samo o sebe je podľa súdnej praxe dostatočne odôvodneným dôkazom o výške požadovaného (obvyklého) nájomného. Výlučne z posudku realitnej kancelárie, pri stanovení obvyklej hodnoty nájmu na rovnaký účel ako v tomto prípade, pritom vychádzal aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 17.9.2020, sp. zn. 8Cdo/159/2020. Ak by aj prijal argumentáciu súdu, že faktické užívanie nehnuteľnosti určitou osobou znamená nemožnosť akéhokoľvek posúdenia nároku z bezdôvodného obohatenia alebo aj nároku vyplývajúceho z podielového spoluvlastníctva, znamenalo by to absolútnu zbytočnosť týchto ustanovení v Občianskom zákonníku a úplné vylúčenie právnej ochrany menšinových spoluvlastníkov. Vytýkal tiež súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal už vyššie uvedenou absolútnou neplatnosťou právneho úkonu, t.j. prenechanie bytu do bezodplatného užívania tretej osobe bez súhlasu všetkých spoluvlastníkov. Nijako nevysvetlený zostal aj právny názor súdu o tom, že žalobca sa mal snažiť užívať svoj podiel na byte (bod 27 napádaného rozsudku). Súdu pritom musí byť známe a v jednej časti napádaného rozsudku to aj explicitne uvádza, že spoluvlastnícky podiel je ideálnym podielom, čo znamená, že sa v prípade nedeliteľnej veci nedá určiť presná časť „patriaca“ spoluvlastníkovi (bod 25 tretia veta napádaného rozsudku). Nie je mu zrejmé, o užívanie akej časti dvojizbového bytu sa mal žalobca ako 1/6-nový vlastník zaujímať a akými úvahami bol súd vedený pri tejto námietke, nie je známe. Ako dôkaz nelogickej argumentácie, ktorá je podľa názoru žalobcu jasne svojvoľná, považoval bod 25 rozsudku, kde súd tvrdí: „Ak teda nebolo preukázané užívanie predmetu spoluvlastníctva žalovaným nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu, logicky toto nemôže byť dôvodom neužívania spoločnej veci druhým spoluvlastníkom - žalobcom v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu. Z uvedeného potom vyplýva aj skutočnosť, že žalobcovi nič nebráni v tom, aby svoje užívacie právo k spoločnej nehnuteľnosti v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu využíval.“ Odhliadnuc od vyššie uvedenej právnej nemožnosti užívať byť v rozsahu 1/6 podielu, poukázal na bod 31 napádaného rozsudku: „Pokiaľ by súd pristúpil na požadovanú sumu vychádzajúcu z trhového nájomného za obdobný byt v jednej šestine, treba prihliadnuť na podstatnú skutočnosť, že byt nebol a nie je neobývaný a voľný, bol a

je užívaný chorou matkou sporových strán a asi ťažko by takýto byt žalobca prenajal za sumu 450 Eur mesačne a získal tak finančnú náhradu za svoj podiel mesačne v sume 75 Eur.“ Aj tieto citácie jednoznačne podľa žalobcu svedčia o svojvoľnom a tendenčnom posudzovaní žaloby súdom prvej inštancie. Napádané rozhodnutie bolo v popísaných právnych a skutkových otázkach nedostatočne odôvodnené a miestami až arbitrárne. Pričom právo na presvedčivé a odôvodnené súdne rozhodnutie je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06, III. ÚS 107/07). Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie (subsumpcia skutkového stavu pod zvolené právne normy) nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 33/2012). Vzhľadom na vyššie uvedené podľa žalobcu napádané rozhodnutie vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu, z nesprávneho právneho posúdenia veci a navyše je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

13. Žalovaný vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Zo žaloby doručenej súdu dňa 29.5.2020, ako aj ďalších písomných a ústnych vyjadrení žalobcu vyplýva, že sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného z dôvodu, že „žalovaný užíva byt aj v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu neplatil doposiaľ žiadnu finančnú náhradu, obohatil sa tak bezdôvodne na jeho úkor“ (napr. str. 3 ods. 5 žaloby, str. 2 bod I. ods. 3 - vyjadrenia žalobcu zo dňa 9.10.2020). Z uvedeného je zrejmé, že žalobca nikdy svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia neodvodzoval od skutočnosti, že matka sporových strán O. J. užíva byt nachádzajúci sa na D.R. B.. Č..XX, C. D.. Nakoľko v konaní nebolo preukázané, že žalovaný byt užíva, účelovo a len v odvolaní sa snaží odvodiť svoj nárok od užívania bytu O.D. J.. Žalovaný poukázal na ust. § 154 CSP. Žalovaný prenechal O. J. do užívania len svoj spoluvlastnícky podiel a žalobca v konaní nepreukázal, že by O. J. užívala aj spoluvlastnícky podiel žalobcu. V každom prípade sa dá ustáliť, že na to, aby mohol vzniknúť nárok na náhradu pre neužívajúceho spoluvlastníka, musí byť preukázané, že väčšinový spoluvlastník užíva vec nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu, že prenechal vec nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu ich spoločnej matke. Druhou podstatnou skutočnosťou je, že žalobca sa žiadnym spôsobom nepokúsil o dohodu v oblasti užívania jeho časti nehnuteľnosti v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu. Žalobcovi ponúkol možnosť užívať jemu patriaci spoluvlastnícky podiel, žalobca toto odmietol. A keďže sa o dohodu žalobca nepokúsil, resp. ju odmietol, nikdy nemohlo bezdôvodné obohatenie vzniknúť, nič bez právneho dôvodu neužíva. Žalobca nikdy neprejavil žiadnu vôľu svoju časť užívať a nikdy nič nenamietal, a preto nemôže mať nárok na náhradu, resp. nemôže bezdôvodné obohatenie vzniknúť. Užívanie nehnuteľnosti žalovaným nad mieru jeho spoluvlastníckeho podielu nebolo v konaní nijako dokázané, a teda ani preukázané. Žalobca v konaní nedokázal a nepreukázal, že jeho matka užíva jeho spoluvlastnícky podiel. Žalovaný trval na tom, že esenciálnou podmienkou na vznik nároku, či už z titulu existencie spoluvlastníctva alebo bezdôvodného obohatenia, je potreba preukázania užívania nehnuteľnosti žalovaným alebo matky sporových strán nad mieru spoluvlastníckeho podielu žalovaného. Iba po takomto preukázaní je možné dospieť k záveru o nejakej náhrade. Bez toho bezdôvodné obohatenie alebo nárok na náhradu za užívanie 1/6-iny podielu patriaceho žalobcovi nemôže vzniknúť. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 277/2009, podľa ktorého „ak sa podielový spoluvlastník domáha náhrady vo forme peňažného plnenia voči druhému spoluvlastníkovi za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, ide o právny vzťah z podielového spoluvlastníctva osobitne v Občianskom zákonníku upravený“, a takýto názor uvádza aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo 184/2010, ktorý je uvedený aj v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie. Ďalej aj z nálezu Ústavného súdu ČR II. ÚS 471/2005 vyplýva, že nárok spoluvlastníka nie je možné posúdiť podľa žiadnej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia. Uviedol, že v písomnom vyjadrení zo dňa 6.4.2021 poukázal na skutočnosť, že konanie žalobcu považuje za konanie ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Ak v odvolaní žalobca odvodzuje svoj nárok na bezdôvodné obohatenie od skutočnosti, že by jeho spoluvlastnícky podiel mala užívať jeho vlastná matka, o ktorú sa nestará a neposkytuje jej žiadnu pomoc v starobe a chorobe, tak je to konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca získal svoj spoluvlastnícky podiel dedením po zomrelom otcovi sporových strán, pričom ani o otca, ktorý bol vážne chorý neprejavil žiadny záujem a neposkytol mu žiadnu pomoc. Žalobca teda žiada náhradu za majetok, o ktorý sa nijako nepričinil a ktorý užíva jeho matka k zabezpečeniu základných

životných potrieb (bývanie). Žalovaný v konaní preukázal, že otca sporových strán doopatroval, rodičom poskytol na kúpu bytu sumu 30.000 Sk (byť stál 38.000 Sk). Žalovaný sa v Zmluve o prevode bytu zaviazal, že matku sporových strán doopatrjuje v starobe a chorobe a tento svoj záväzok plní. Uviedol, že on je slobodný a bezdetný, a teda v prípade jeho smrti aj tak jeho podiel zdedí žalobca, resp. navrhol, že závetom odkáže svoj spoluvlastnícky podiel synovi žalobcu, nakoľko nechce, aby sa bratia súdili a ich matka to veľmi zle znáša. Žalobca aj takýto návrh zamietol (Zápisnica z pojednávania zo dňa 28.4.2021). Motívom žalobcu na podanie žaloby bola skutočnosť, že prevodom spoluvlastníckeho podielu 5/6-ín z O. J. na žalovaného malo dôjsť k skráteniu jeho „dedičského podielu“, a to aj napriek tomu, že viac ako 20 rokov sa o svojich rodičov nestaral, neposkytol im a ani nemá záujem poskytnúť matke žiadnu pomoc v starobe a chorobe. Žiadnym spôsobom sa nezaujímal o to, aké sú náklady na správu a údržbu bytu a dom, na žiadnych nákladoch sa nepodieľal a podľa jeho vyjadrenia ani v budúcnosti sa nemieni na nákladoch podieľať (Zápisnica o pojednávaní zo dňa 28.4.2021). Žalovaný a ani matka účastníkov od žalobcu v minulosti nepožadovali úhradu vynaložených nákladov na údržbu bytu a domu. Poukázal na ustanovenie § 137 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalovaný a ani matka sporových strán žalobcovi nikdy nebránili v užívaní jeho spoluvlastníckeho podielu. Z užívania bytu nebol žalobca vylúčený a ako sa sám vyjadril, o užívanie nemá záujem. Žiadal, aby odvolací súd pri rozhodovaní zohľadnil skutočnosť, že konanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi. (Uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV.ÚS 55/2011-19 z 24.2.2011, rozsudok Najvyššieho súdu z 26. apríla 2012, sp.zn. 5Cdo 26/2011). Bol toho názoru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, oboznámil sa listinnými dôkazmi, ktoré predložili sporové strany, vypočul sporové strany a dostatočne zistil skutkový stav. Dostatočnosť a relevantnosť zistených v konaní sa týkali tak skutkovej, ako aj právnej stránky rozhodnutia.

14. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného sa pridržiaval v plnom rozsahu svojich skutkových a právnych tvrdení, uvedených v odvolaní zo dňa 17.8.2021, a popieral všetky skutočnosti tvrdené žalovaným v jeho vyjadrení zo dňa 9.10.2021. Poukázal na tú skutočnosť, že spoluvlastnícky podiel vyjadruje veľkosť, resp. mieru akou sa spoluvlastníci podieľajú na spravovaní spoločnej veci. Spoluvlastnícky podiel je ideálny. Nevzťahuje sa preto na konkrétnu časť veci vyjadrenú v závislosti od veľkosti spoluvlastníckeho podielu, každý zo spoluvlastníkov má vždy právo užívať celú vec bez ohľadu na veľkosť jeho spoluvlastníckeho podielu (ak nedôjde k inej dohode na užívaní spoločnej veci). Uviedol, že byt nie je reálne rozdelený na časť, ktorá patrí žalovanému a na časť, ktorá patrí žalobcovi. Ak dal žalovaný byt do užívania tretej osobe (čo žalovaný explicitne potvrdzuje), vždy musí platiť, že jej dal do užívania celý byt, nie iba jeho časť. Žalovaný nedal do užívania tretej osobe časť bytu, ktorá by napríklad bola vyčlenená podľa metrov štvorcových s ohľadom na veľkosti spoluvlastníckych podielov. Takéto vyčlenenie spoločnej veci (najmä pokiaľ ide o byt) v realite ani možné nie je. Vzhľadom k uvedenému preto nemá žiadnu možnosť preukázať, že žalovaný dal do užívania tretej osobe aj jeho spoluvlastnícky podiel. Táto skutočnosť je však podľa žalobcu faktom a odlišný právny výklad by odporoval ustálenému právnenému chápaniu spoluvlastníctva nedeliteľnej veci. Tretia osoba predsa nemôže užívať iba 2/3 bytu, ale vždy bude a aj užíva celý byt. V teoretickej rovine by mohlo k určeniu, ktorý zo spoluvlastníkov bude užívať ktorú časť bytu a v akom rozsahu, dôjsť na základe dohody spoluvlastníkov. K takejto dohode však neprišlo a žalobca ani len nebol zo strany žalovaného vyzvaný (a už vôbec nie upozornený), aby sa vyjadril k zámeru žalovaného prenechať byt do bezodplatného užívania tretej osobe. Iniciatíva na takúto dohodu mala prameniť prioritne od žalovaného, nakoľko žalovaný bol ten, ktorý sa rozhodol celý byt prenechať do bezodplatného užívania tretej osobe, čo aj bez účasti, vedomosti a súhlasu žalobcu zrealizoval a tým znemožnil žalobcovi akúkoľvek teoretickú či praktickú možnosť užívania predmetného bytu. Nemal preto za správne tvrdenia žalovaného, že by tento dal tretej osobe do užívania iba časť prislúchajúcu na jeho spoluvlastnícky podiel. Takéto vyčlenenie bytu ako spoločnej nedeliteľnej veci možné nie je. Žalobca taktiež považoval za potrebné sa výrazne ohradiť voči tvrdeniam žalovaného, že konanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi a najmä, že žalobca sa viac ako 20 rokov nestaral o svojich rodičov a neprejavoval o nich žiadny záujem a ani nemal v záujme sa o nich postarať v starobe. Tieto tvrdenia žalovaného sú maximálne neúčtivé, dehonestujúce a nepravdivé. Považoval takéto tvrdenia za maximálne urážlivé. Žalovaný tieto tvrdenia nepodložil žiadnymi vecnými a relevantnými dôkazmi. Podľa žalobcu sa jedná výlučne o nepravdivé a ničím nepreukázané tvrdenia, ktoré majú za cieľ difamovať žalobcu a navyše, ako také, ani nemajú žiadny súvis s týmto konaním. Takéto tvrdenia neboli predmetom dokazovania na súde, tvrdil ich len žalovaný, čo žalobca poprel. Súd nevykonával k týmto sporným skutočnostiam žiadne dokazovanie a aj v rozsudku svojvoľne a bez ďalšieho prebral tvrdenia žalovaného. Žiadal však odvolací súd, aby dôsledne posúdil dôvody tvrdené okresným súdom ako základ rozporu žaloby s dobrými mravmi. Žalobca tvrdí, že tieto dôvody nie sú a ani neboli dané. Žalovaný síce uvádza, že konanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, avšak

žalovaný už nešpecifikuje v čom konkrétne by malo spočívať konanie žalobcu, ktoré je možné označiť za v rozpore s dobrými mravmi. Aj tieto tvrdenia preto žalobca výslovne popiera a dodáva, že v tomto smere žalovaný neuniesol dôkazné bremeno. Nestačí totiž len všeobecne konštatovať, že konanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, ale je potrebné aj presne uviesť, v čom toto konanie malo spočívať, a to zo strany žalovaného absentuje. Pridržiaval sa tiež svojich argumentov obsiahnutých v odvolaní zo dňa 17.8.2021. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu, z nesprávneho právneho posúdenia veci a navyše je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

15. Žalovaný vo svojom vyjadrení k tomuto vyjadreniu žalobcu sa naďalej tiež pridržiaval doterajších ústnych a písomných vyjadrení, nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že byt nie je možné rozdeliť. Je bežnou praxou, že sa v bytoch prenajímajú jednotlivé izby. Navyiac nie je pravda, že „znemožnil žalobcovi akúkoľvek teoretickú či praktickú možnosť užívania predmetného bytu“. Umožnil žalobcovi užívať jednu izbu v byte, ale žalobca túto možnosť odmietol. Pokiaľ žalobca vo vyjadrení uvádza, že nebolo ničím preukázané jeho správanie sa ako konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, poukázal na skutočnosť, že z výpovede žalobcu, ako aj z jeho písomných vyjadrení takéto správanie bolo preukázané. Aj zo samotného podania zo dňa 3.11.2021 vyplýva jeho vzťah k matke, ktorú vo vyjadrení opakovane nazýva „tretia osoba“. Odvolanie podané žalobcom mal za nedôvodné a navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správne a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

16. Krajský súd v Bratislave ak súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) a skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné doplniť ani znovu zopakovať (§ 385 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

17. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, výsledky ktorého správne vyhodnotil, po právnej stránke vec správne posúdil a svoje rozhodnutie aj náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil, s ktorým jeho odôvodnením sa aj odvolací súd stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP) a obmedzil sa tak len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a zdôraznenie jeho správnosti.

19. Z ustanovenia § 137 ods. 1 v spojení s § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva oprávnenie každého spoluvlastníka a zároveň aj jeho povinnosť podieľať sa, a to v miere vyjadrenej jeho spoluvlastníckym podielom, na tých právach a povinnostiach, ktoré vyplývajú zo spoluvlastníctva k spoločnej veci. Ustanovenie § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre prijímanie rozhodnutia spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou nepredpisuje žiadnu osobitnú procedúru ani uskutočnenie formálneho hlasovacieho aktu a pre rozhodnutie samé nepredpisuje žiadnu obligatórnu formu, ani výslovne nedefinuje jeho náležitosti. Uvedené zákonné ustanovenie predpokladá, že proces vytvárania kolektívnej vôle spoluvlastníkov nebude len záležitosťou niektorého spoluvlastníka, a že sa na procese prijímania rozhodnutia zúčastnia všetci spoluvlastníci. Pokiaľ by ale o niektorej záležitosti spadajúcej pod hospodárenie so spoločnou vecou rozhodol sám len jeden spoluvlastník (a to aj v prípade, že by bol väčšinový) bez toho, aby dal ďalším spoluvlastníkom možnosť zúčastniť sa na procese rozhodovania a vyjadriť v ňom svoj názor, zostalo by rozhodnutie tohto spoluvlastníka (hoci aj výrazne dominujúceho) len rozhodnutím jedného spoluvlastníka. Prijaté rozhodnutie by nebolo možné považovať za rozhodnutie spoluvlastníkov a nešlo by ani o rozhodnutie väčšiny v zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd má za to, že v prejednávannej veci nebolo zo strany spoluvlastníka, t. j. žalovaného rozhodnuté o hospodárení so spoločnou vecou bez toho, aby nedal možnosť žalobcovi ako spoluvlastníkovi vyjadriť sa k takémuto hospodáreniu, t. j. z jeho strany nedošlo k porušeniu ustanovenia § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho malo dôjsť na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu sa, ktoré je konštruované, ako záväzkový právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil a tým, na úkor koho došlo k bezdôvodnému obohateniu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Proti vôli žalobcu nedošlo ani k tomu, že by malo byť naložené so spoločnou vecou spôsobom, ktorý

by mu znemožňoval užívať v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca je so žalovaným v spoluvlastníckou vzťah, avšak nebolo preukázané, pričom dôkazné bremeno bolo na žalobcovi, že by žalovaný predmetnú nehnuteľnosť užíval nad rámec spoluvlastníckeho podielu žalobcu a dochádzalo by tak k jeho obohateniu na úkor žalobcu a sám žalobca nemá záujem svoj spoluvlastnícky podiel užívať, teda neboli preukázané prekážky na strane žalobcu nehnuteľnosť užívať. Správny bol preto záver súdu prvej inštancie, keď žalobu na zapltenie žalovanej sumy zamietol, ako nedôvodný, z dôvodu neobohatenia sa žalovaného. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dostatočne konkrétne, zrozumiteľne, právne korektne odôvodnil právny názor o tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o užívaní veci žalovaným v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu. Odvolací súd sa stotožňuje aj s celým odôvodnením napadnutého rozsudku.

Napadnuté rozhodnutie (jeho odôvodnenie) obsahuje podľa názoru odvolacieho súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom nezistil, že by výklad uplatnený súdom prvej inštancie, ako aj jeho závery, boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie sa s rozhodujúcimi skutočnosťami dostatočne vysporiadal a dal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu, ktoré mali pre vec podstatný význam. Jeho odôvodnenie plne realizuje právo sporových strán na spravodlivé súdne konanie (m.m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu, z nesprávneho právneho posúdenia veci a že je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

Žalobca tiež v odvolaní namietal, že žalovaný dal nehnuteľnosť do užívania „tretej osobe“. Podielový spoluvlastník je oprávnený požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia od osoby, ktorá neoprávnene vec dala inej osobe do užívania. Žalovaný ako väčšinový spoluvlastník predmetnej nehnuteľnosti však v nej nechal bývať nielen svoju matku, ale aj matku žalobcu, ktorý ju neoznačuje ako matku, ale ako „tretiu osobu“, ktorá tiež neoprávnene neužíva cudziu majetkovú hodnotu, v byte býva so súhlasom žalovaného, a to aj z morálneho hľadiska, pričom žalobca mal a má možnosť v nehnuteľnosti tiež bývať a užívať svoj spoluvlastnícky podiel. Žalobca neprejavil záujem nastahovať sa do bytu a užívať svoj spoluvlastnícky podiel v 1/6-ine a nepodarilo sa mu preukázať, že by žalovaný svoj spoluvlastnícky podiel v 5/6-inách, resp. ich matkou bol užívaný nad rozsah spoluvlastníckeho podielu žalovaného, alebo že by nemal žalobca možnosť svoj spoluvlastnícky podiel užívať, naopak sám uviedol, že to odmietol. Preto nemožno hovoriť o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobcu a z vyššie uvedeného sa možno stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, že ním uplatňovaný nárok by bol aj v rozpore s dobrými mravmi (3 Obč. zák.), keďže v predmetnom byte nebýva cudzia osoba, ale matka nielen žalovaného, ale aj žalobcu, a táto v ňom aj predtým bývala.

20. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní vo veci samej plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).